

Raivo Kotovi ja Andrus Kõresaare esimene suurem tööalane proovikivi – Eesti paviljon Hannoveris EXPO 2000 näitusel.

Rotermani kvartalis saab vanast laudsepatöökojast äri- ja büroohoone. Autorid Andrus Kõresaar ja Raivo Kotov.

Viru ringil valmib Raivo Kotovi ja Lembit-Kaur Stööri juhtimisel pealinna nooblimaid äri- ja büroohooneid Metro Plaza.

Rooma 2008. Tööreisid viivad Raivo Kotovi sageli Euroopa linnadesse inspiratsiooni ammutama.

hea tiim. Kui on kaks juhti, siis ehk ei sõida nii kergesti teelt välja,” muheleb ta.

Rutiini pärast arhitektid oma töös muretsema ei pea – päevad on täidetud ehitusobjektidel käimiste, tellijatega kohtumiste ja mitmesuguste aruteludega. Aga loomehetked? “Kes tõuseb kell kuus ja hakkab tööle, mina olen pigem õhtuse töö tegija: tavaliselt enne kümnet kontorisse ei jõua ja sageli juhtub, et koju saabun kell 12 öösel,” selgitab Raivo Kotov asja. Vähemasti on KOKO mitmetasapinnaline kontor endises tselluloosivabrikus inspireeriv keskkond. Oli aeg, kus iga kahe nädala tagant trügis sisse mõni uudishimulik ekskursioon – Saksamaalt ja Ungarist ja igalt poolt.

Kui Kotovilt küsida, kas niisuguse töörabamise eest Eestis ka väärilist tasu on võimalik saada, vastab ta, et miljonäride edetabelisse kohalikud arhitektid kindlasti ei jõua, maja ja auto on juba märksa tõenäolisemad. Kuid rikkus ei ole kindlasti eesmärk. Kui sa oled arhitekt, on sul selleks sise-mine sund. Sa kas oled või ei ole.

“Kuna arhitektuur on mulle nii töö kui ka hobi eest, siis selles mõttes ma ei kurda, et see nii palju aega võtab. Ja eks natuke ikka aega jääb, et reisisid ja koos elukaaslasega kinos, teatris või kontserdil käia,” räägib Kotov. “Draamateatri ja Linna-teatri etendustest vaatan vähemalt pooled ära.” Ega raamatudki päris unarusse jää, mõnda meeldib Kotovile lugeda ikka ja jälle ning igav ei hakka. Üks selline on Gabriel García Márquezi “Sada aastat üksildust”.

Veidi pahelisemaks minnes tunnistab arhitekt, et meelsasti joob ta vahel head konjakit ja suitsetab sigarit. Või naudib head seltskonda ja veini. Kuna jäävamad sidemed kipuvad tekkima ikka ülikooli ajal, siis on kujunenud, et kokkutulevatest paaridest on ülima tõenäosusega üks pool seotud arhitektuuri või kunstiga. “Samas olen inimene, kes vajab suhteliselt palju ka üksiolemist. Rahu. Töölt ära minnes ma klubidesse või kellelegi külla just ei kiirusta.”

Üks, millele Raivo Kotovil pole kunagi kahju oma aega ja raha kulutada, on reisimine. Ümbritsev maailm oma põnevuse ja kirevusega lihtsalt väärib vaatamist. Seni meeldejäävaima elamuse pakkus metsik reis kahe kolleegi seltsis Tšiili Atacama kõrbesse. Kuid ka arhitektuurihuvist kantud linnareisid on elu igati rikastanud.

Eesti arhitektuuril läheb Kotovi meelest hästi, õnnestumisi on piisavalt. Näiteks Rotermani kvartali uued hooned ja Euroopa Liidu maja Rävala puisteel. See, et vahel arhitektide ja rahva arvamus ühte ei lange ning et mitmedki objektid vastakaid arvamusi tekitavad, on muidugi paratamatu. “Kas või seesama Fahle maja, mille kohta on öeldud, et nagu sadul sea seljas. Kuidas kellelegi,” laiutab Kotov käsi. Kommentaaridel ta südamesse siiski minna ei lase, kuid diskussiooni tekkimine iseenesest on positiivne.

Suur unistaja Raivo Kotov pole. Ja arhitektuuri maailmameistriks või olümpiavõitjaks pürgida pole niikuinii võimalik. Sestap usub mees, et küll elu, juhused ja saatus tema teele huvitavaid võimalusi läkitavad. Motivatsiooni tal jagub, inspiratsiooni saab aeg-ajalt otsida. Öeldakse, et 40. eluaastani ollakse noor arhitekt ning meistriteosed sünnivad nii mõnigi kord 80aastaselt. Raivo Kotovist kuuleme seega tõenäoliselt veel pikki aastaid. **C**